

FUNDACIÓ VALVI

EXPOSICIONS DE MADURESA

JORDI AMAGAT

Entre el mirall i el mur

Tondo I. 2014. 40 ø cm.

El buit, la matèria... i l'amor.

Hesíode. Segle VII a.C.

Pintar després de tot

Miquel del Pozo i Puig
ARQUITECTE

Pintar després de la fi de l'art no és fàcil. Fer-ho després de Picasso tampoc. Pintar després del segle XX, després de les avantguardes i les postavantguardes, després del cubisme i l'hiperrealisme, després del cinema o la fotografia o, simplement, pintar després que Duchamp deixés de pintar és un repte que pocs artistes estan disposats a afrontar. Pintar una figura o una forma abstracta (amb tota la contrarietat que implica "forma" i "abstracta") després que Malevich arribés al quadrat negre sobre fons blanc i que ell mateix hagués de tornar, sobre les seves pròpies passes, a la mimesis inicial, semblaria un acte condemnat al fracàs. El més fàcil, en aquest cas, seria no fer-ho, no pintar. Per això és admirable quan trobem algú que, amb l'esperança (o el pinzell) entre les dents, es posa avui davant una tela per pintar després de tot.

En Jordi Amagat pinta a finals del segle XX i principis del XXI, és l'època que li ha tocat viure i, per tant, ell pinta després de tot això. També pinta després de Rembrandt, de Goya o de Miquel Àngel. Pinta després dels mestres romànics i dels cavalls ancestrals pintats a l'interior d'una cova. Com qualsevol altre artista, quan en Jordi pinta té tota la història de l'art al darrera i una tela en blanc al davant. La força d'en Jordi és que ell n'és conscient.

Quan a principis del segle passat els artistes moderns descobreixen les màscares africanes a París se senten interpel·lats pel misteri primigeni de l'art: com és possible, es pregunten, que dos simple orificis i un tall horitzontal es converteixin en uns ulls i una boca. Immediatament intenten reproduir-ho: agafen un carbonet i un paper, i amb quatre traços convoquen la presència d'un rostre. Així Picasso, Matisse, Derain i tants d'altres, també en Jordi. En aquest enigma, que és el de la creació artística i el de la vida mateixa, hi podrà habitar sempre l'artista: dibuixar, tallar un tros de fusta, pintar una superfície plana i que deixi de ser-ho, donar forma (i vida) al fang... crear un figura on abans no hi era.

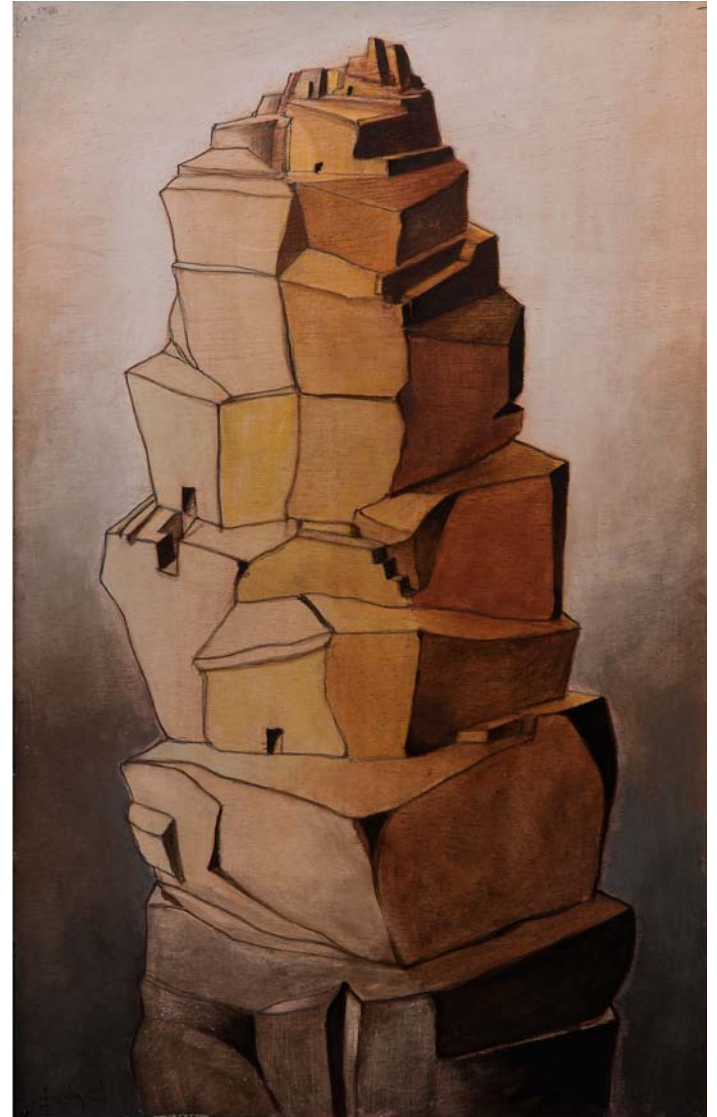
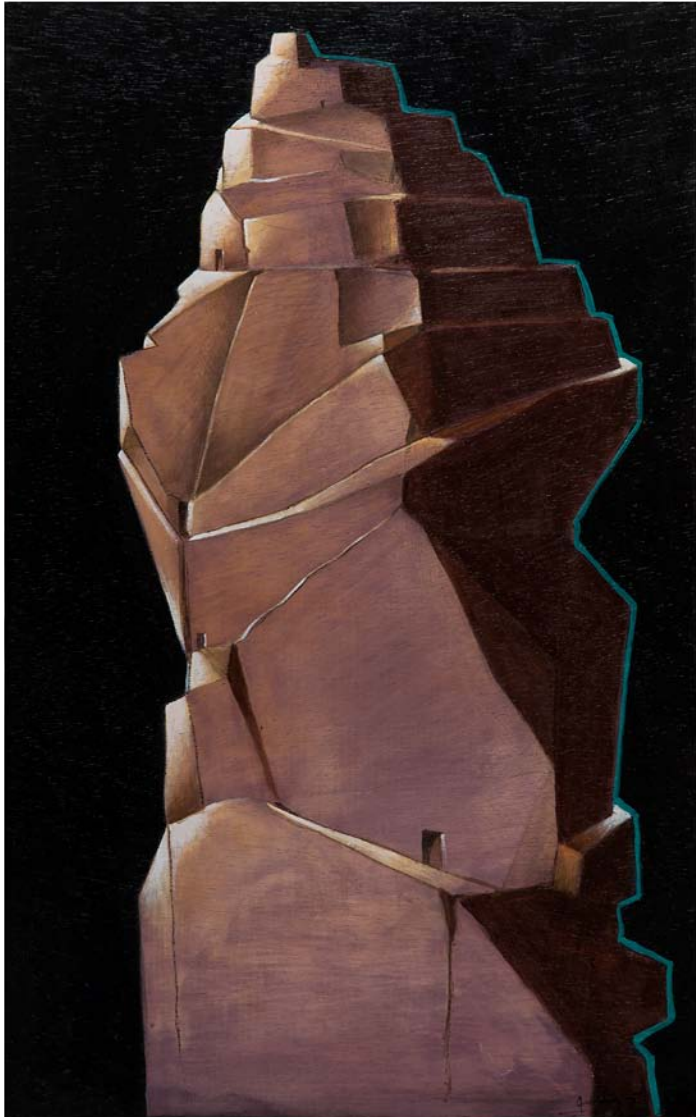
Conec en Jordi Amagat des que jo era un nen i anava al seu taller per aprendre a pintar. Clavàvem amb una xinxeta un retrat de Velázquez a la part superior del cavallet i a sota hi col·locàvem una tela en blanc. A mesura que jo en copiava els detalls, en Jordi m'explicava i em mostrava l'ordre intern de la pintura: l'organització dels buits i els plens, el pes de les formes, la capacitat d'una simple pinzellada per donar vida al rostre o com el color del fons podia fer sortir *cap endavant* la figura. En Jordi em va ensenyar a mirar les grans obres del passat amb ulls analítics, amb ulls de pintor que volen aprendre. També amb els ulls mig aclucats, quan la imatge es difumina i els detalls i la història desapareixen. Mirar així per veure'n l'estructura, l'equilibri intern, aquella *certa harmonia* difícil d'explicar, però que tota gran obra d'art ha de tenir. Una harmonia a la qual en Jordi, quan pinta, no està disposat a renunciar.

Entro en el seu estudi i m'explica que ha variat el to d'un color com a mínim 6 vegades els darrers dies. En Jordi viu i pinta després de les avantguardes i coneix el somni d'una pintura que vol ser música visual pura, però en Jordi sap perfectament que tant al 1911 com avui, l'acte de pintar consisteix, més enllà de totes les corrents artístiques que hagin esdevingut abans de nosaltres, en saber trobar *aquell* color concret capaç d'obrir l'espai de la tela. Pintar és trobar aquest color, el seu to, la seva intensitat; pintar és saber-ne delimitar la forma i, sobretot, trobar quin color posar-hi al costat. Pintar és això, abans i després de tot.

En articles publicats sobre la pintura d'en Jordi Amagat les referències a “elements surrealistes” dins “una composició cubista” són constants. I per què no haurien de ser-ho, ell pinta *després* del cubisme i del surrealisme, un cop aquests moviments artístics ja han existit, i això es nota en la seva pintura de la mateixa manera que en els dibuixos de Miquel Àngel es veu que va viure *després* de Giotto y de Masaccio. Això no vol dir que en Jordi sigui cubista o surrealista, aquests moviments són dues de les moltes eines que en Jordi té al seu abast quan agafa el pinzell per pintar. No és d'on vens, sinó a on vols portar-ho.

El no-res, el buit, l'origen. Posar-hi matèria, pintura. Donar-li forma i color. Intentar amb ella, amb la matèria, respondre l'enigma que ens planteja la vida. En això ha consistit l'acte pictòric des que l'home és home, és a dir, des que l'home és conscient de la mort. Són tants els artistes que han passat per aquest punt, abans de Deu i després de la mort de Deu, abans de les guerres mundials i després d'elles, que semblaria que pintar ja no és possible, que ja està tot dit. I tanmateix, el centre del misteri segueix buit, pur com el primer dia, esperant una nova imatge, una nova pintura, que li doni resposta. L'art és una manera d'avançar, diu en Jordi en una entrevista, avançar després de tot.

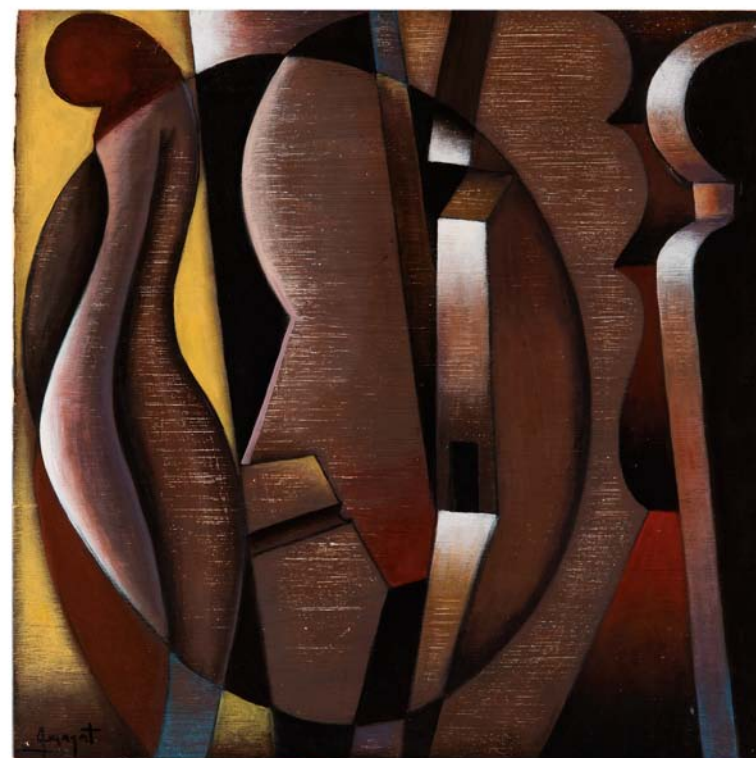
Torre I, II e III (tríptico). 2018. 61 x 36 cm. c/u.

Rostre. Terracota patinada. 2017. 32 x 29 x 20 cm.

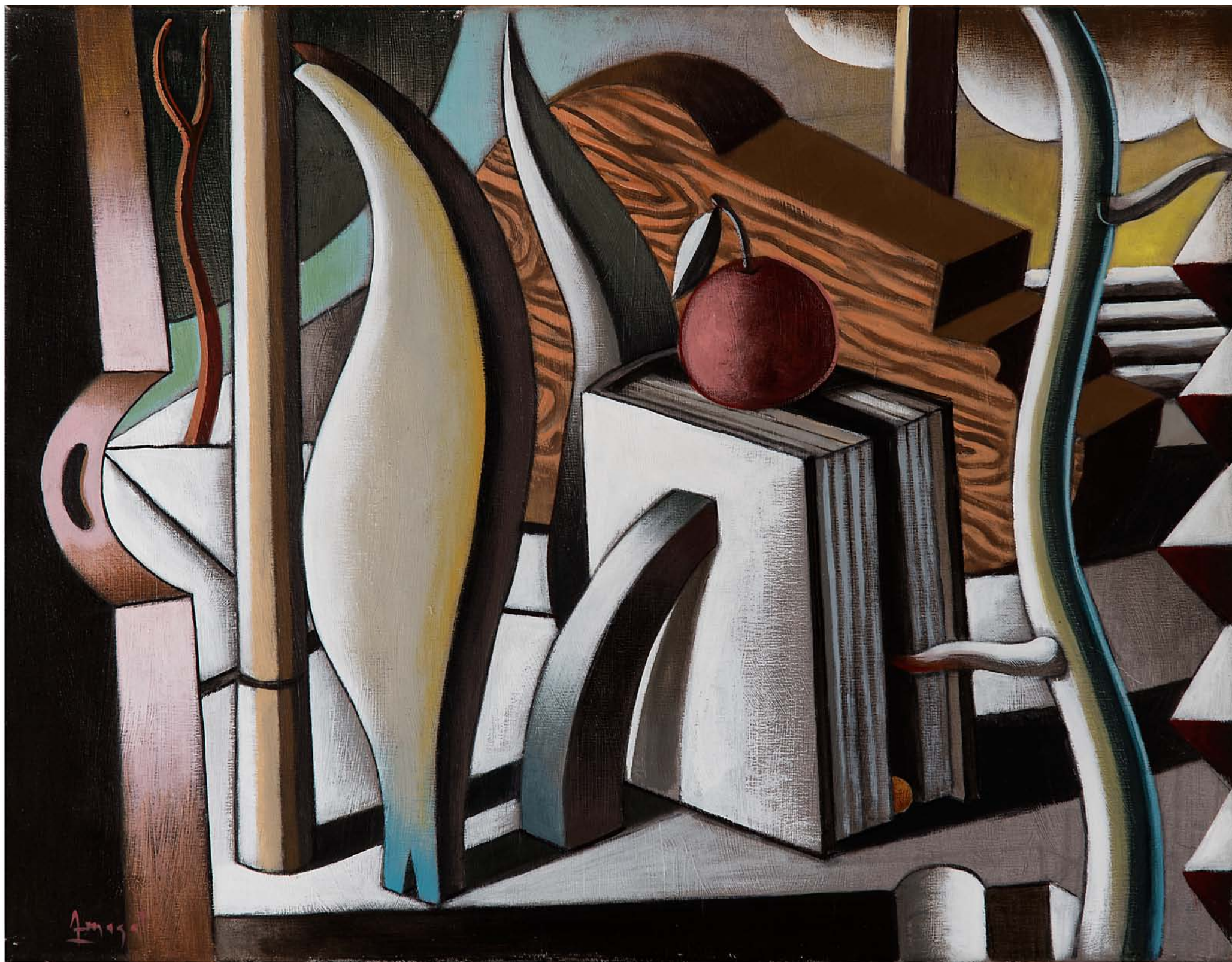
< *Ocell Mondrian.* Ferro pintat. 2016. 66,5 x 21 x 12 cm.

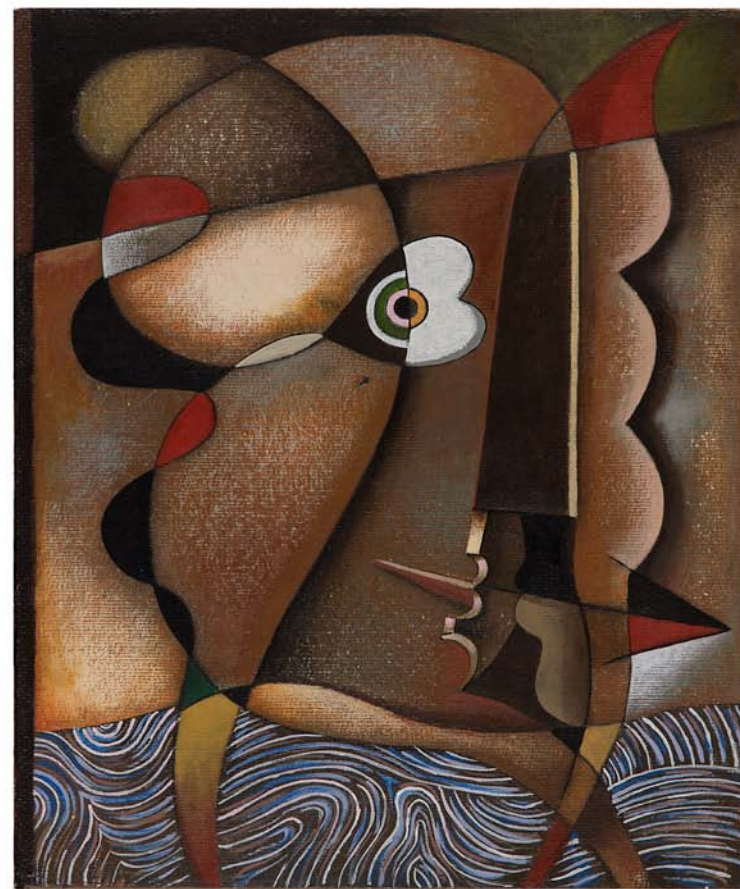

La porta. 2016. 39 x 39 cm.

< *Ombra amb forats (detall).* 2011. 100 x 81 cm.

Llibre amb contrafort. 2008. 65 x 50 cm.

Petó d'Ulises. 2018. 42 x 35 cm.

< *Història natural (detall)*. 2013. 27 x 19 cm.

Rostre protector. 2014. 73 x 60 cm.

Lull de peix. 2014. 73 x 60 cm.

Àngela. 2016. 146 x 114 cm.

Composició i àngel I. 2014. 75 x 50 cm.

Disig, amor, mort. 2018. 50 x 42 cm.

Composició i àngel II. 2014. 75 x 50 cm.

JORDI AMAGAT

Girona (Catalunya) 1956

Viu i treballa a Girona on té l'estudi.

Segueix el camí inaugurat per la nova figuració dels anys seixanta, a la qual incorpora bones dosis d'abstracció geomètrica propera al cubisme i a la pintura metafísica, sense oblidar en cap moment la història universal de la pintura. Tanmateix, ja sigui en les dues o tres dimensions, no vol identificar-se amb escola concreta.

Amb una trajectòria artística ininterrompuda desde l'any 1979, destaquen les exposicions a la Sala Dalmau de Barcelona de la qual n'és artista, al Museu d'Història de la ciutat de Girona, a la Fundació Valvi de Girona, a la Galeria Cyprus de Sant Feliu de Boada a l'Alt Empordà, a la Fundació Vila Casas de Torroella de Montgri i de Barcelona i darrerament al Centre Cultural Les Bernardes de Salt. També va ésser col.laborador habitual de la Galeria NO+Art de Girona.

Membre fundador del Taller d'Art Admetlla-Amagat, espai de referència en la tasca pedagògica-artística de la ciutat de Girona desde fa més de 25 anys.

La seva obra es pot veure a diferents museus: Museu Olímpic de Lausanne (Suïssa), Fundació Vila Casas Can Framis (Barcelona), Museu d'Història de la ciutat (Girona). Així com a col.leccions privades de Colòmbia, Itàlia, Israel, Anglaterra, Nova York, San Francisco, Praga, Tòquio, Honk-Kong, Madrid, Suïssa i Rússia.

També s'ha pogut veure obra seva en Fires d'Art Internacional: Fira ART MIAMI (USA) (One Man Show), ARTE FIERA (Bologna-Itàlia), ART MADRID (Madrid) ARTEXPO (Barcelona).

La darrera exposició individual va ser a l'any 2017 a la Sala Dalmau de Barcelona "Temps, rastres i rostres".

Tel. + 34 - 646 045 215
www.jordiamagat.cat
jordiamagatsau@gmail.com

Tondo II. 2014. 40 ø cm.

DEL 20 DE NOVEMBRE DE 2018 AL 12 DE GENER DE 2019

JORDI AMAGAT. Entre el mirall i el mur

PINTURA I ESCULTURA

Entre el mirall i el mur. 2016. 39 x 39 cm.

DARRERES EXPOSICIONS:

77. MEMÒRIA PERSONAL: *LA PINTURA EXPANDIDA* PERE BELLÈS
78. *L'ESSENCIAL ÉS MIRAR. CLASSE MAGISTRAL* MERCÈ HUERTA
79. MEMÒRIA PERSONAL: *EL CEMENTIRI MARÍ* EVDOKIM PEREVALSKY
80. *TRACES* JORDI GICH
81. *ALBERTO FABRA (I), EL DESCOBRIMENT.* ANYS 50-60
83. *JOHN MORRISON*
84. *FITA*
85. MEMÒRIA PERSONAL: *FRONTERES, CONTRABANDISTES, VIATGES I ATERRATGES.* PEP CAMPS
86. MEMÒRIA PERSONAL: *PROJECTE L.* JAUME GELI
87. CICLE D'EXPOSICIONS TEMÀTIQUES:
22, RUE TOURLAQUE. PARÍS-18ÈME. BONAVENTURA ANSON
88. CICLE D'EXPOSICIONS TEMÀTIQUES:
HOMENATGE A LLUIS M^A XIRINACS. CLAUDI CASANOVAS
89. CERÀMICA: *MIRADES DIVERSES*
90. 1913-1993. *JOSEP ALBERTÍ. LA VIDA AMB ELS CINC SENTITS*

FUNDACIÓ VALVI

Gran Via Jaume I, 42 bis · 17001 Girona · Tel. 972 22 65 27 · www.fundaciovalvi.cat

HORARI: · DE DILLUNS A DIVENDRES DE 17,30 A 20 H
· DISSABTE D'11H A 13H, I DE 17,30 A 20 H
· FESTIUS TANCAT

EDITA Fundació Valvi / DIRECCIÓ Maguí Noguer
DISSENY GRÀFIC Jaume Geli
FOTOGRAFIA Claudi Valentí
IMPRESSIÓ Palahí / Dip. Leg. GI-1733-2018

